

VILAN, RENATE & DE RESIDENTIE

'Dat vind ik helemaal niet erg als u zo iets zegt'

Eigenlijk zijn het idealisten, alletwee. Vader en zoon Hoogsteder, gevestigd aan Lange Vijverberg nummer 15, zijn handelsreizigers in schoonheid en de verkoop in hun miljoenenbusiness doen ze erbij, maar 't gaat om de kunst en ook, zegt zoon **Willem Jan** opgewekt, om de verheffing van de mens. Dat zijn grote woorden op een dag waarop de Hema stapelkortingen aanbiedt en het bij het Kruidvat van Dove vier halen en twee betalen is. 't Is niet de wereld van vader en zoon. Die bestaat uit schilderijen van de Oude Meesters. Afgelopen weekend hielden ze open huis en die zondag, als ik arriveer om 15.05 uur, zijn er al 173 bezoekers geweest. "Kijkers en kopers", verkapt Willem Jan, "en gisteren waren er nog meer". In Willem Jan tref ik tot mijn verrukking een zielsverwant aan. Wij zijn het eens over alles. Wij vinden dat zijn zoon van 15 jaar moet gaan boksen, zeker gezien het feit dat hij geen hockeylichaam heeft. Wij houden innig van de liturgie van de Russisch Orthodoxe kerk. En wij vinden het helemaal niet prettig dat musea speurtochten voor kinderen en interactieve games naar binnen halen, zo rumoerig als het dan wordt, neen. Waar is het nog stil in Nederland, vraag ik met dramatische intonatie, en dan zegt de schat zonder kwade bedoelingen: "In jouw hoofd".

De vader **John Hoogsteder** kennen wij uit het televisieprogramma Tussen Kunst en Kitsch, maar veel minder door het feit dat hij 52 jaar getrouwd is "met hetzelfde meisje". Meteen willen wij het geheim van een gelukkig huwelijk weten. Terwijl de fotograaf thee nipt uit zijn kopje Delfts blauw, vertelt vader. Hoe het erom gaat elkaar de ruimte te geven in je liefhebberijen. Het belang van vertrouwen. "Dat ze niet naar de bridge gaat en jij denkt jahaa..." Zoon is erbij komen staan, ook al gelukkig getrouwd, naar ik verneem. Alletwee hebben ze mooie herenkleding aan, die netjes is en toch comfortabel zit. Ze wonen naast elkaar, wat gemakkelijk is omdat ze een abonnement op onze krant delen, al vanaf het eerste nummer. Als vader met wat geachte cliëntèle is weggewandeld, zegt zoon, hem trouwhartig nakijkend: "Hij is mijn beste vriend". Over hun schilderijen spreken ze op dezelfde manier. Ze willen de mensen opvoeden, dat is het idealistische. Vastberaden en positief, frappez toujours, eens zal de schoonheid van de Oude Meesters leiden tot een betere wereld. Vader tegen een plukje cliëntèle dat net een oliedomheid heeft gedebiteerd: "Dat vind ik helemaal niet erg als u zo iets zegt, zo begint het als u de moeite neemt om echt te leren kijken naar kunst". Daarna begint hij een monoloog van dezelfde lengte en breedte waarop zoon mij zal tracteren.

"Visstillevenns", stelt Jan Willem, "die zijn ondergewaardeerd. Een bloemenschilderij begrijpt iedereen, maar kunst is meer dan een pretty picture. Je moet voorbij het beeld leren kijken". Hij wijst op een groot schilderij: hoe deze vorm daar terugkeert, die kieuwen, en de kleur, en vanuit dit, inderdaad, rechtsonder, heel goed, het hele schilderij komt hieruit voort. "Kom mee", beveelt hij en ik draaf achter hem aan naar

We praten hier over Kunst, niet over Kitsch. ► Foto's: Otto Snoek

Als 't blote oog niet toereikend is, is loep nabij.

Voor de goede orde: dit zijn plaatjes.

Eventueel leverbaar met bijpassende bank.

een portret. Vader staat weer elders tegen een ander plukje cliëntèle te oren. Zoon tegen mij: "Als je dichtbij staat zie je grove penseelstreken, maar als je meer afstand neemt..." en ik stap gehoorzaam achteruit.... "Zie je? Nu zie je fluweel met plooiën in de stof. Wanneer begint die illusie?" Als je je overgeeft, opper ik. Maar zoon weet: "Je kunt je niet overgeven aan elke mooie vrouw die

voorbij loopt. Er moet inhoud in zitten". Daarna volgt een betoog over compositie en techniek, waarom mooi mooi is en dat er meer is dan shock art van Damien Hirst die 'alle impact' wil hebben in de eerste indruk. "Kijk verder dan die eerste indruk. Dan ontstaat er diepgang". Moe van alle schoonheid pauzeer ik op de wc, die discreet weggeborgen is onder de oude houten trap. Helaas

tref ik ook hier een smaakvolle inrichting aan, bestaande uit hout, turquoise badelementen en een stapel opgerolde witte handdoekjes nabij een rieten mandje. Artistieke verlichting. Mooi raampje. Weer in het pand is alles nog even harmonieus. Intussen is de fotograaf op expeditie geweest en vraagt of ik weet dat boven een vloer uit de zeventiende eeuw ligt, over kwali-

teit en duurzaamheid gesproken. We gaan weg, hartelijk uitgewuifd door vader en zoon. Samen gelukkig met de Oude Meesters.

Vilan van de Loo